

finder passende. I Mødet kan Skifteretten afsætte Skyldneren Erklæring over de Omstændigheder, hvorpaa Fordringshaveren grunder sin Begjæring; hvis Skyldneren udebliver uden lovligt Forsald eller negter at svare, kan han behandles som den, der ikke drifter sig til at modsiges Fordringshaverens Opgivelse (§ 48 sidste Stykke). Ved saaledes at paalægge Skyldneren at erklære sig over de Grunde, hvorpaa Begjæringen er støttet, tilligter Forflaget at gjøre det lettere for Fordringshaverne at faa Skyldnerens Bo taget under Konkursbehandling. Der opnaas ikke blot, at den, der andrager paa Konkursbehandling, i mange Tilfælde vil kunne blive fri for at tilvejebringe Oplysning om sin Fordrings Rigtighed, men, hvad der er væsentligere, kan han vil ofte kunne spare det vanskelige Bevis for Skyldnerens Insolvents, og det kan derfor siges, at Forflaget ved Reglen i § 48 sidste Stykke ikke uvæsentlig har lettet Fordringshaverne Afgangen til at opnaa Konkursbehandling ogsaa udenfor det Tilfælde, at Skyldneren er Handlende. At en Handlende har standset sine Betalinger, vil, som tidligere berørt, i Reglen være et temmelig notorisk Faktum eller ialtfald ikke vanskeligt at bevise, og i denne Henseende vil den omhandlede Forskrift derfor være af mindre Vigtighed. Ved Bestemmelsen i § 48 sidste Stykke, vil det dernæst opnaas, at Rigtigheden eller Urigtigheden af de af Fordringshaveren som Grund for hans Begjæring anførte Kjendsgjerninger ofte vil komme til at staa i et saa klart Lys, at der ikke vil blive Spørgsmaal om at gjøre Konkursbehandlingen afhængig af nogen Sikkerhedsstillelse fra den paagjældende Fordringshavers Side, Noget, som vistnok helst maa undgaa, da de Fordringer, der maa stilles i Henseende til Sikkerhedens Størrelse, som oftest ville være af den Bestaaenhed, at de vanskelige kunne opfyldes. Smidlertid kan Sikkerhedsstillelse dog ikke ganske undværes, og der maa derfor selvfølgelig være Afgang for Skifteretten til at kræve en saadan som Betingelsen for at begynde Konkursbehandling.

Naar Konkursbehandling er besluttet, bør Udførelsen af denne Beslutning selvfølgelig ikke kunne standses, fordi Skyldneren er af en anden Mening og derfor skrider til at paaanfe

Skifterettens Kjendelse. Konkursbehandlingen skrider altsaa fremad til Trods for saadan Paaanke, men Skyldneren bør dog billigt kunne forlange, at alle indgribende Foranstaltninger, forsaavidt de ikke fremtræde som absolut nødvendige, opsættes, indtil endelig Dom i Sagen er falden. En Anvendelse heraf er der gjort ved Reglen i § 49 sidste Stykke. Det bemærkes endnu, at Skyldneren ogsaa, hvor Boet er taget under Behandling efter en Fordringshavers Begjæring, er pligtig til Skifteretten at afgive Fortegnelse over hans Aktiver og Passiver samt de Bøger, som maatte være førte i hans Forretning (§ 47 i Slutningen).

Paa Grund af den store Betydning, der maa tillægges Konkursens Begyndelse, ikke blot med Hensyn til Skyldnerens Retstilstand, men ogsaa i andre Henseender, jfr. §§ 1, 2, 4, 7, 8, 15, 20—22 og 26—27, er det af Vigtighed, at der haves en bestemt Regel om, hvornaar Konkursen skal anses for begyndt. Efter den gjældende Ret kan Konkursens Begyndelse vistnok først regnes fra det Dieblit, da Skifteretten har erklæret at ville tage Boet under Behandling, og det er kun i en ganske enkelt Retning, at der lægges Vægt paa Begjæringens Indgivelse jfr. Lov 30te Decbr. 1858 § 8. I Forflagets § 50 skjælnes der i den omhandlede Henseende imellem, om Konkursbehandlingen sker efter formelig Begjæring af Skyldneren eller af andre Grunde. I det førstnævnte Tilfælde bør Konkursen anses for begyndt fra det Dieblit, da Skyldnerens Begjæring om Konkursbehandling er indgivet. Der vil saagodt som aldrig blive Tale om, at Skifteretten skulde negte at tage en saadan Begjæring til Følge; i Regelen vil det fremtræde som en Selvfølge, at Skyldnerens Forlangende maa efterkommes, og der er derfor ingen Grund til at lægge nogen Vægt paa Skifterettens Beslutning; det vilde ogsaa være ganske urimeligt, om den Mellemtid, der maatte hengaa fra Begjæringens Indgivelse og det Tidspunkt, da Skifteretten tager sin Beslutning, skulde kunne benyttes af en Fordringshaver til at gjøre Grekution og saaledes skaffe sig fuld Dækning. Er Konkursbehandlingen derimod fremkaldt af Fordringshavere eller ved saadan Anmeldelse, som omtales i § 43 1ste Stykke,